

Arrest

nr. 75 341 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 69 084 van 24 oktober 2011 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 27 oktober 2011 op basis van artikel 41 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GODELAINE, die *loco* advocaat A. POPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op ongekeend tijdstip binnengekomen in het Rijk.

Op 9 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart. De aanvraag werd niet in overweging genomen ingevolge een beslissing van de gemachtigde van de burgemeester te Balen op 9 februari 2011. Verzoeker heeft inlichtingen ingewonnen betreffende het afsluiten van een huwelijk.

Op 19 oktober 2011 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 19 oktober 2011 de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING

-Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

-Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of (S.R., attaché) geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor illegale teelt van 3 cannabisplanten, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Havana.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Op 21 november 2011 dient verweerder een replieknota in.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

In casu diende verzoeker op 24 oktober 2011 een verzoekschrift in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en nietigverklaring van de beslissing van 19 oktober 2011. Op 24 oktober 2011 werd de vordering tot schorsing bij de uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen bij arrest nr. 69 084. Op 27 oktober 2011 vraagt verzoeker de voorzetting van de procedure, aldus binnen de 8 dagen na de kennisgeving van het arrest, zoals voorgeschreven wordt door artikel 41 van het koninklijk besluit van 21 december houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit artikel stelt verder het volgende:

“Art. 41. Indien de schorsing van de tenuitvoerlegging niet is bevolen dan kan de verzoekende partij de voortzetting van de procedure vragen binnen de acht dagen na de kennisgeving van het arrest.

Indien de verzoekende partij tijdig de voortzetting van de procedure heeft gevraagd en desgevallend het verschuldigde rolrecht heeft betaald, dan wordt de verwerende partij hiervan op de hoogte gesteld door de griffie en verloopt de procedure overeenkomstig de artikelen 39/73 tot en met 39/75 en 39/81 van de wet van 15 december 1980.

In dat geval gebeurt de beoordeling van de zaak op basis van de reeds ingediende procedurestukken onverminderd de toepassing van artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980.”

Er wordt aldus niet voorzien in het neerleggen van een replieknota, volgend op de verweernota van de verwerende partij. Uit de procedurestukken blijkt ook niet dat er door de griffie een replieknota werd opgevraagd. Dienvolgens dient de ingediende replieknota uit de debatten te worden geweerd.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, is overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “*artikel 7, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*” (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

A. Weergave van het enig middel

(...)

Doordat het bevel om onmiddellijk het land te verlaten gesteund gaat op het feit dat de betrokkene niet over een visum beschikt en op het vermoeden dat de Openbare orde zou geschonden worden;

Doordat gesteld wordt dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde daar de verzoeker mogelijks vervolgd zal worden voor de teelt van drie cannabisplanten;

Doordat de eerste bestreden beslissing genomen werd zonder enig onderzoek naar de feitelijke situatie van de verzoeker;

Doordat de verzoeker evenmin gehoord werd om zijn argumenten uiteen te zetten;

Doordat de eerste bestreden beslissing geen termijn aan de verzoeker verleent om zich voor te bereiden op het vertrek;

Doordat de verzoekende partij een aangifte tot huwelijk heeft ingediend bij de gemeente Balen;

En doordat de partner van de verzoeker hem ten laste kan nemen;

Terwijl de verplichting van een afdoende motivering inhoudt dat een administratieve rechtshandeling steunt op draagkrachtige motieven;

Terwijl een beslissing die een nadeel toebrengt aan een particulier het voorwerp moet hebben uitgemaakt van een zorgvuldig onderzoek;

Terwijl de mogelijkheid moet worden geboden aan de rechtsonderhorige om zijn standpunt te laten kennen alvorens een beslissing genomen wordt die hem een nadeel toebrengt;

En terwijl geen beslissing kennelijk onredelijk mag zijn;

Zodat de in het middel aangehaalde beginselen geschonden werden.

B. Ontwikkeling van het enig middel

6. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

(...)

Hieruit blijkt dan ook er geen wettelijke verplichting bestaat om over te gaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met teruggedrijving en opsluiting.

7. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de motieven geen van de bestreden beslissingen kunnen schragen. De verplichting van een afdoende motivering houdt in dat elke administratieve rechtshandeling dient gesteund te zijn op motieven die pertinent, duidelijk en draagkrachtig zijn en ook effectief in die beslissing opgenomen worden. In dit opzicht dient de motivering de betrokkene in staat te stellen om op te komen tegen de bestuurshandeling, tevens moet het de rechter mogelijk maken om zijn wettigheidscontrole uit te voeren. Dit is het zogenaamde draagkrachtvereiste.

Het draagkrachtvereiste impliceert dus dat de opgenomen motieven volstaan om de beslissing te dragen. Daarnaast dient de motivering ook evenredig te zijn met de beslissing die zij ondersteunt.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de motieven in rechte en feite evenredig moet zijn aan het belang van de genomen beslissing. De omvang van de motivering is bijgevolg afhankelijk aan het voorwerp, de aard en het belang van een bepaalde beslissing

8. Volgens de rechtspraak van de Raad van State vereist het materiële motiveringsbeginsel dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag. Zo hiervan al niet op afdoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

9. De eerste bestreden beslissing werd gesteund op het gegeven dat de verzoekende partij niet over een geldig visum beschikt en dat zij de openbare orde zou hebben geschaad.

Er wordt namelijk het volgende bepaald:

“Redenen van de beslissing:

Artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of (S. R. (...), attaché) geacht de openbare orde te kunnen schaden.” (Stuk 4).

Aangezien de Minister over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient uit de bestreden beslissing te blijken dat deze is voorafgegaan door een onderzoek van de concrete situatie van de betrokken partij.

10. in casu, hebben de verzoeker en zijn Belgische partner een huwelijksaangifte ingediend en zal het huwelijk op 4 november 2011 voltrokken worden in de gemeente Balen (stuk 5).

Bovendien heeft de partner van de verzoeker deze altijd ten laste genomen gedurende anderhalf jaar dat zij reeds samen wonen en beschikt zij over een vast inkomen dat toereikend is om te voorzien in de noodwendigheden van beiden (stuk 6).

Doordat geen rekening gehouden werd met deze feitelijke elementen bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd de verplichting van een afdoende motivering geschonden.

11. Minstens werd de motiveringsplicht bij de eerste bestreden beslissing geschonden door het gegeven dat aan de verzoeker geen termijn verleend werd om zijn vertrek voor te bereiden, omwille van het gegeven dat hij de openbare orde zou hebben geschonden.

De verzoeker heeft immers geenszins de openbare orde geschonden, zoals hieronder nog zal worden weergegeven.

12. Uit het gegeven dat de verwerende partij geen concreet en gedegen onderzoek heeft uitgevoerd van de situatie van de verzoekende partij vloeit verder voort dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft overtreden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel gebiedt de overheid immers om alle elementen van het dossier met zorg te onderzoeken en de nodige tijd te nemen om alle elementen tegen elkaar af te wegen na kennisname van het volledige dossier.

13. De verplichting tot afdoende motivering en de materiële motiveringsplicht werden eveneens geschonden met de tweede en derde bestreden beslissingen die vervat zitting in de eerste bestreden beslissing.

In casu werden de tweede en derde bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft op het Schengenbied zonder een geldig visum Hij respecteert de reglementeringen niet Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgegeven worden. Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om veivolg te worden voor illegale teelt van 3 cannabisplanten, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”

De maatregel van teruggedrijving werd genomen omdat het weinig waarschijnlijk zal zijn, zo stelt de verwerende partij, dat de verzoekende partij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar zal afgeleverd worden (stuk 4).

Deze motivering duidt echter niet concreet aan waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij geen gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Geen enkel concreet element wordt aangegeven die deze stelling kan schragen. Stijlformules zijn nochtans uit den boze.

Ook de tweede bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 van de formele motiveringswet.

14. Tenslotte werden de bestreden beslissingen genomen omwille van het gegeven dat er een gevaar zou bestaan "tot nieuwe schending van de openbare orde» aangezien de verzoeker in aanmerking komt om vervolgd te worden voor de illegale teelt van cannabis (stuk 2).

Dit motief kan de beslissing om de verzoeker van zijn vrijheid te beroven helemaal niet schragen.

Ten eerste wordt niet aangeduid waaruit de eerste schending van de openbare orde zou bestaan.

Daarnaast is dit motief louter hypothetisch.

De verwerende partij steunt zich immers blijkbaar op de kans die bestaat dat de verzoekende partij zou worden vervolgd omwille van het feit dat er cannabisplanten werden aangetroffen.

Nochtans vereist het vermoeden van onschuld dat vervat zit in artikel 6 EVRM dat ieder persoon een recht heeft op een eerlijk proces voor een onpartijdig gerecht vooraleer hij schuldig wordt bevonden en hem een straf wordt opgelegd. De verzoeker is er zelfs nog niet van beticht geweest enig strafrechtelijk feit te hebben gepleegd.

Zijn partner en hijzelf gingen er, zoals zovele rechtsonderhorigen, van uit dat er geen straf staat op het kweken van cannabis voor eigen gebruik op een dergelijke lage schaal. Hoewel het bezit van cannabis nog steeds niet legaal is, blijkt wel dat de laagste vervolgingsprioriteit erop van toepassing is verklaard met de Gemeenschappelijke richtlijn van de Minister van Justitie en het College van procureurs-generaal omtrent de vaststelling, registratie en vervolging van inbreuken inzake het bezit van cannabis dd. 25 januari 2005.

Uit deze richtlijn blijkt dat het bezit van één plant cannabis niet strafrechtelijk wordt vervolgd.

Verzoeker kan dan ook niet inzien hoe het bezit van drie planten cannabis zou doen besluiten dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde.

15. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen in een kennelijke wanverhouding staan ten opzichte van de gepleegde feiten. Het bevel het grondgebied te verlaten heeft immers tot gevolg dat de verzoeker verplicht wordt terug te keren naar Cuba, de kosten dient te dragen voor een reis, er onderdak moet vinden, etc., terwijl hij in België een familie wenst te vormen met zijn partner.

Bovendien voldoet zijn Belgische partner aan de voorwaarden om de verzoeker toe te laten langdurig in België te verblijven. De terugnrijving is een nog meer zwaarwichtige maatregel die de verzoekende partij ervan weerhoudt zijn vertrek te dege voor te bereiden.

Daarenboven is de vrijheidsberoving een uitzonderingsmaatregel die, in strafrechtelijk opzicht, enkel mag worden genomen in geval van volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid.

Het bezit van cannabis kan geen enkel gevaar voor de openbare orde teweegbrengen en de mogelijke veroordeling die eruit voortvloeit kan evenmin een gevaar opleveren voor de openbare orde/openbare veiligheid. Het is verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk hoe de verwerende partij er op basis van voormelde gegeven toe is gekomen om het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten met terugnrijving naar de grens en opsluiting.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

16. Tenslotte werd de verzoeker de mogelijkheid niet gegeven om zijn argumenten te doen gelden.

Immers werd de bestreden beslissing genomen op 19 oktober 2011, naar aanleiding van een huisbezoek ter plaatse door de politie. Nochtans impliceert de hoorplicht dat tegen geen enkele persoon een individuele, ernstige maatregel kan getroffen worden die van aard is om zijn belangen aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid geboden wordt zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker heeft geen enkel van de in huidig verzoekschrift uiteengezette argumenten kunnen meedelen aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen. De uitkomst van deze zaak was anders geweest indien de verzoeker de kans geboden geweest was om zijn standpunt mee te delen.

Het enig middel is dan ook ernstig."

3.2. De bestreden beslissing werd in hoofdzaak genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat:

"onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“-Artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum heeft. Integendeel hij bevestigt dit gegeven in zijn uiteenzetting van de feiten, waar hij stelt dat *“hij beschikte over een verblijfstitel hem toegekend door Spanje die is komen te vervallen”*.

Verzoeker wijst op zijn voorgenomen huwelijk met zijn Belgische partner, met wie hij een huwelijksaangifte heeft ingediend en met wie het huwelijk op 4 november 2011 zal worden voltrokken. Hij wijst er ook op dat zijn partner hem steeds ten laste heeft genomen, dat zij samenwonen en dat zijn partner een toereikend vast inkomen heeft.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad dient hierbij uit te gaan van de feitelijke gegevens waarvan verweerder kennis had of kennis diende te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Uit het door verzoeker bijgebrachte getuigschrift van huwelijksaangifte blijkt dat de aangifte op 21 oktober 2011 plaats vond, aldus na de bestreden beslissing. Gezien er op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen huwelijksaangifte had plaats gevonden, kan van verweerder onmogelijk verwacht worden met dit nog niet bestaande feit rekening te houden, laat staan erover te motiveren. Verzoeker toont met zijn argumenten dat hij reeds bij zijn partner inwoonde en zij hem ten laste nam, niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te geven, nu deze niet in bezit is van een geldig paspoort en visum.

Verzoeker verwijt verweerder onzorgvuldig te zijn geweest door hem niet te horen aangaande het concrete onderzoek. De hoorplicht is evenwel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de politiediensten werd aangetroffen in illegaal verblijf. Hiervan werd een pv opgesteld. Nergens in dit pv blijkt dat verzoeker enige toelichting heeft gegeven bij zijn feitelijke situatie of wees op zijn nakend huwelijk of op het feit dat hij ten laste is van zijn partner. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 9 februari 2011 een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend, waarbij de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Balen, dezelfde dag besliste tot niet in overwegingname van de aanvraag. Verzoeker brengt geen enkel bewijs naar voor dat hij sindsdien een poging heeft ondernomen om zijn illegale verblijf om te zetten in een legaal verblijf op grond van zijn relatie met zijn partner. Verzoeker toont niet aan welk argument verweerder, dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing kende of diende te kennen, niet in rekening zou hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Noch toont hij aan welke argumenten hij naar voor zou hebben gebracht bij een eventueel gehoor, gezien zijn huwelijksaangifte dateert van na de bestreden beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Tevens meent verzoeker dat hem een termijn diende te worden verleend om zijn vertrek voor te bereiden, nu hij geenszins de openbare orde heeft geschonden. Verzoeker betoogt dat de motivering niet concreet aanduidt waarom verweerder van mening is dat hij geen gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting verklaart de raadsman van verzoeker dat hij niet langer wordt vastgehouden en dat hij een toelating verkreeg om te huwen. Hieruit blijkt dat er niet langer sprake is van een terugleiding naar de grens. Verzoeker toont niet langer een belang aan bij dit onderdeel van het middel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker overloopt in zijn middel de verschillende motieven waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven met terugleiding naar de grens. Hieruit blijkt dat hij de motieven kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van het vereiste geldige visum. Daarnaast wordt gewezen op het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarvoor in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, twee redenen worden opgegeven. Enerzijds omdat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum en hij de verblijfsreglementeringen aldus niet respecteert. Anderzijds omdat hij in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor illegale teelt van drie cannabisplanten. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen van deze motieven betwist, noch het feit dat hij de reglementeringen niet respecteert door op het grondgebied te verblijven zonder geldig visum, noch het feit dat hij kan worden vervolgd voor illegale teelt van drie cannabisplanten. Verzoeker voert aan dat hij nog niet beticht is geweest van enig strafrechtelijk feit en wijst op zijn vermoeden van onschuld en op het feit dat de laagste vervolgingsprioriteit wordt toegepast omtrent de vaststelling, registratie en vervolging van inbreuken inzake het bezit van cannabis. Uit een richtlijn van januari 2005 blijkt dat het bezit van één cannabisplant niet strafrechtelijk wordt vervolgd. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet ontkent dat er bij hem drie cannabisplanten werden aangetroffen en dat het bezit van drie cannabisplanten strafbaar is. Verweerder motiveert terecht dat verzoeker "kan" worden vervolgd voor deze feiten. Verzoeker toont niet aan op welke wijze deze motivering artikel 6 van het EVRM, in het bijzonder zijn vermoeden van onschuld, aantast en hem belet een eerlijk proces voor een onpartijdig gerecht te hebben. De Raad benadrukt dat verweerder in hoofdorde wees op het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig visum en dienvolgens de openbare orde overtreedt, wat door verzoeker geenszins wordt betwist.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij wijst op de kennelijke wanverhouding van de bestreden beslissing ten opzichte van de gepleegde feiten, nu hij verplicht wordt terug te keren naar Cuba, de kosten van de reis dient te dragen, een onderdak moet vinden terwijl hij in België een familie wenst te vormen met zijn partner. Hij benadrukt dat zijn Belgische partner voldoet aan de voorwaarden om hem toe te laten langdurig in België te verblijven.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing

staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad herhaalt dat verweerder geen kennis had of kon hebben van zijn voorgenomen huwelijk. Tevens herhaalt de Raad dat verzoeker op 9 februari 2011 een aanvraag indiende voor het bekomen van een verblijfskaart, doch dat deze aanvraag dezelfde dag niet in overweging werd genomen en dat verzoeker sindsdien geen enkel stap heeft ondernomen teneinde een verblijfsrecht te bekomen op grond van zijn relatie. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, of in kennelijke wanverhouding om verzoeker die ervoor koos om zonder de vereiste visa en paspoort op het grondgebied te verblijven bij zijn partner, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven met terugleiding naar de grens.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker in een punt 14 zijn grieven richt tot de motivering in verband met zijn vrijheidsberoving, wijst de Raad op het punt 2.2. van dit arrest. De Raad is zonder rechtsmacht wat de beslissing tot vasthouding betreft.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN